

alle de Hensyn, som ved denne Sag, bør tages til Norges Storting, til den norske Regjering, ere iagttagne af den Mand's Regjering, som er Konge i begge Riger, og den anden Ting, som er given, er, at den danske Regjering ikke paa nogen Maade kunde tage paa sig at tilbagegive, et saadant Forslag; den maatte piensynligt bringe det frem til Repræsentationen, med sin bedste og varmeste Anbefaling. Hvorledes er nemlig Forholdet? Lad os erindre, hvad det er, hvorom Alle tilsyneladende ere enige — jeg ser bort fra den Tvivl, der er kastet ind af det ærede Medlem, som havde Ordet før mig — hvad er Betingelsen for, at denne Enighed skal føre til et virkeligt Resultat. Det hele Udvalg er enigt om, at vi ikke bør stilles ad i denne Samling uden, at der er vedtaget et Lovforslag, ved hvis Stadsfæstelse Regjeringen sættes i Stand til, at iværksætte Overgangen fra Sølvmynt til Guldmynt, for at Landet ikke skal blive udsat for det økonomiske Tab, som kunne blive Følgen af, at Spørgsmaalet henstod uafgjort. Derom har jeg virkelig troet, at der i det Hele taget var fuld Enighed; men, mine Herrer, Betingelsen for, at denne Enighed ikke bliver en Enighed i Maal, men en Enighed i Midler, Betingelsen for, at denne Enighed ikke bliver en Enighed i Forsæt, og Tanke, men en Enighed i Handling og Virksomhed, hvilken er den? Det er jo aabenbart, at vi ikke maa gaa over til en Guldmyntfod, ved hvis Antagelse og Sværkættelse vi gjøre det Tilbagekridt, at Danmark, medens Sølvmynten nu er almer anvendelig i Danmark, Sverige og Norge, kommer til at staa alene med sin Guldmynt. Den ærede Ordfører udtalte, at man i alle tre Riger var enig om at gaa over til Guldmyntfoden paa den Maade, som nærmere er betegnet i Konventionen, i Overensstemmelse med hvis Indhold derfor Mindretallet havde stillet sine Forslag i sit Mindretalsvotum; men jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn, som havde Ordet før mig, fuldkommen rigtig har paavist, at Mindretallet derved er gaaet udenom det egentlige Kjerne-spørgsmaal. Mindretallet har derved tabt den internationale Grund, hvorpaa vi skulde staa, og hvorved vi skulde sættes i Stand til med Sikkerhed og Tryghed at slutte os til den foreslaede Overgang til Guldmyntfoden. Naar jeg siger, at vi ikke længer have Sikkerhed, for den internationale Grund, taler jeg i dette Øieblik ikke alene om en Konvention. Det er jo bekendt, at man, naar flere Lande, Riger, Stater, skulle iværksætte Foranstaltninger, hvis Virkning griber ud over det enkelte Land, kan skaffe sig den Sikkerhed for en ensartet Fremgangsmaade, uden hvilken en saadan Handling bliver farlig og betænkelig, paa en dobbelt Maade. Man kan — og det er det tryggeste og sikreste — gjøre det, gennem en Traktat, saaledes at der foreligger en ligefrem bindende Overenskomst om, hvorledes de forskjellige Lande skulle gaa frem, en Traktat,

hvori alle Enkeltheder nærmere kan fastslaaes; men der er ogsaa en friere Overenskomstform, som giver en vis Sikkerhed og Tryghed. Man kan selv om der ikke sluttes en Traktat, alligevel i Virkeligheden vinde en Overbevisning om, at de forskjellige Lande ville gaa frem efter en overensstemmende Lovgivning. Hvad vil nu efter menneskelig Sandsynlighedsberegning blive Følgen, dersom Thinget vedtager Lovforslaget, som det nu er kommet fra det andet Thing, efter at Regjeringens Forslag var billiget af Landstinget, et Forslag, der, som det vil erindres, var fremkommet i Genhold til Opfordring fra den svenske Regjering? Forholdet vil da blive det, mine Herrer; at vi have en konventionsmæssig Sikkerhed for, at Sverige gaar samme Vej som Danmark, og at vi have en høj Grad af Sandsynlighed for, at Norge, hvad Guldmynt angaar, vil vedtage en overensstemmende Lov; thi medens jeg ikke kan sætte afgjørende Lid til enhver Uvissefterretning, som gives om, hvad der endnu ikke foreligger endelig udfærdiget fra et Udvalg, tror jeg dog efter de forskjellige Meddelelser, jeg stadig har faaet fra Norge om Sagerne's Stilling — en Opfattelse, som bestyrkes ved selve de Forhandlinger, der fandt Sted angaaende Konventionen — at der er Sandsynlighed for, at den norske Lovgivningsmagt, dersom der vindes den sikre Grund for Sverigs og Danmarks Overgang til Guldmyntfoden efter de Regler, som fandtes i Konventionen, vil vedtage en i det Væsentlige ensartet Lov om Overgang til Guldmyntfoden for Norges Vedkommende. De Uenigheder, som ere mellem de forskellige, angaa Spørgsmaale om, hvorvidt man skal gaa noget videre i saa Henseende — dels Specien i 4 Kroner og saa fremdeles — eller om man ikke skal gjøre det, men selve den Mand, som i den norske Kommission udtalte sig imod Tilslutningen for Norges Vedkommende, tilraadede Indførelsen af, hvad jeg i Kortheit kan kalde Guld-kronemynten. Mine Herrer, dersom Norge ikke ved Konventionen mellem Sverige og Danmark vinder Sikkerhed for, at det ved at vedtage en saadan Lov om Guld-kronemynten vil være i Overensstemmelse med Sverige og Danmark, ja, saa er det usikkert, saa kan Ingen sige, hvorledes det vil gaa. Netop med Hensyn hertil er det, jeg beklager, at Konventionen er kommen for sent til Afgjørelse i Norge, saaledes at vi ere under stærkt Tryk, naar vi ikke ville paatage os det store Ansvar at kaste Alt overbord. Saa langt fremstredet, som den svenske Rigsdag er nu, er der nemlig overordentlig liden Sandsynlighed for, at nogen anden Beslutning kan forberedes og tages i Sverige; end den, som stemmer med den svenske Regjerings Opfordring til den danske, nemlig, at baade Rigsdagen i Sverige og Rigsdagen i Danmark bemyndige vedkommende Regjering til, at indskrænke den alt afsluttede og altsaa vel kjendte Myntkonventions